

Notat vedr.: Lovforslag L 217 om ændring af lov om miljøbeskyttelse

1. Lovforslag L 217 og tilbagetagningspligt.

Miljøministeren fremsatte den 10. marts 1993 lovforslag om ændring af lov om miljøbeskyttelse vedrørende indførelse af producentansvar og tilbagetagningspligt.

Erhvervslivets organisationer har under høringsproceduren haft en række indsigelser imod lovforslaget. Ud af disse indsigelser er der enighed om, at forslagets § 9 a, stk. 1, om tilbagetagningspligt med tilbagevirkende kraft samt forslagets § 9 a, stk. 2, om kollektivt ansvar for en branche »af samme type« er helt uacceptable og umulige at leve med for dansk erhvervsliv.

Det er derfor erhvervsorganisationernes opfattelse, at lovforslaget bør ændres væsentligt, således at tilbagetagningspligt kun kan effektueres for produkter, der markedsføres efter lovens ikrafttræden. Kun fra dette tidspunkt har virksomhederne mulighed for at indregne omkostningerne til varetagelse af producentansvaret. Ligeledes må det kollektive ansvar væk.

Det foreslås derfor, at der i § 9 a, stk. 1, indsættes ordene »der markedsføres efter lovens ikrafttræden«.

Bestemmelsen vil herefter have følgende formulering: Miljøministeren kan med henblik på at fremme genanvendelse og renere teknologi og med henblik på at begrænse problemernes forbindelse med affaldsbortskaffelse fastsætte regler om, at bestemte materialer, produkter eller varer, herunder emballage, *der markedsføres efter lovens ikrafttræden*, efter endt brug skal foranstalles. . . .

Endvidere mener organisationerne, at § 9 a, stk. 2, helt skal udgå.

2. Lovforslag L 217 i sammenhæng med affaldsbekendtgørelsen.

Miljøbeskyttelsesloven – specielt kap. 6, dvs. § 43-50 – danner det lovmæssige grundlag for genvinding i Danmark.

Kap. 6 omhandler affald, hvorunder man – u hensigtsmæssigt – har defineret genanvendelige materialer, de såkaldte råvarer. Miljøbeskyttelseslovens kap. 6 bemyndiger miljøministeren til at fastsætte alle regler vedr. ovenstående,

og miljøministeren har netop udmøntet sine beføjelser i en »Bekendtgørelse om bortskaffelse, planlægning og registrering af affald«.

Bekendtgørelsen var til høring i januar måned, og det samlede danske erhvervsliv (Dansk Industri, Det Danske Handelskammer, Detailhandelens Fællesråd, Bryggeriforeningen, Skibsværftsforeningen og Genvindingsbrancherådet m.fl.) afgav et fælles høringssvar, der kraftigt imødegik bekendtgørelsen på en række punkter.

Konkurrencerådet støttede i anden forbindelse modstanden, idet Rådet fandt, at bekendtgørelsen ville medføre indskrænkninger i den frie konkurrence, og at den i forbindelse med den decentrale administration (276 kommuner, med tilsvarende 276 forskellige affaldsregulativer og 276 forskellige registreringsønsker til genvindingsindustrien) ville medføre en u hensigtsmæssig konkurrenceforvriddning og uens sagsbehandling fra kommune til kommune.

Både erhvervslivet og Konkurrencerådet finder generelt, at den omfattende registrerings- og oplysningspligt, der indføres, er helt unødvendigt og enormt bureaukratisk, idet det samtidig skal påpeges, at de danske registreringskrav langt overstiger EF-kravene.

Yderligere er det påpeget, at der mangler en entydig definition på og accept af begrebet sekundære råvarer for den del af erhvervsaffaldet, som kan indgå i en genanvendelses- eller genbrugscirkel. En accept af dette begreb ville løse en stor del af de problemer, erhvervslivet har med bekendtgørelsen.

Bekendtgørelsen legitimerer endvidere, at det offentlige, i form af kommunale eller offentlige virksomheder, bevæger sig ind i direkte konkurrence med genvindingsindustrien. Ifølge et tidligere cirkulære var genanvendelige materialer, der havde en handelsmæssig værdi, undtaget offentlig kontrol. Dette cirkulære ophæves ulykkeligtvis nu med den ny bekendtgørelse.

De omkostninger, der er forbundet med de kommunale virksomheder, er vanskelige at